

1965
spalis 8



REGULTE

turinys

- Vaiduokliai** 3
Sulietuvino D. Augienė
Sindbado trečioji kelionė 6
Arabų pasaka
Už jūrų marių 12
St. Vanagaitė - Petersonienė
Rudenėlis 13
A. Kašiubienė
Ar žinai... 14
A. Lipčienė
Užkeikta pilis 16
L. Žitkevičius
Aldutės paršiukas 18
V. Tamulaitis
Naktelė 21
V. Valsiūnienė
Močiutė pasakoja 22
A. Giedrius
Pasaka be galo 24
Puputis cirke 25
Linutė ir D. Lipčiūtė
Mislės 28
Raganos galvosūkis 29
Mūsų kūryba 30
Šventės ir vardinės 32
St. Yla ir A. Salys

ilustracijos

- Ses. M. Eucharista* — psl. 1, 25, 27, 32
J. Slėnys — 3
A. Balukas — 6, 7, 8, 9
P. Osmolskis — 11, 12, 13, 14, 18, 19,
21, 30
Ses. M. Imelda — 16, 17
N. Baniienė — 22

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

eglutė

vaikų laikraštėlis

8

spalis

1965

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys



metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

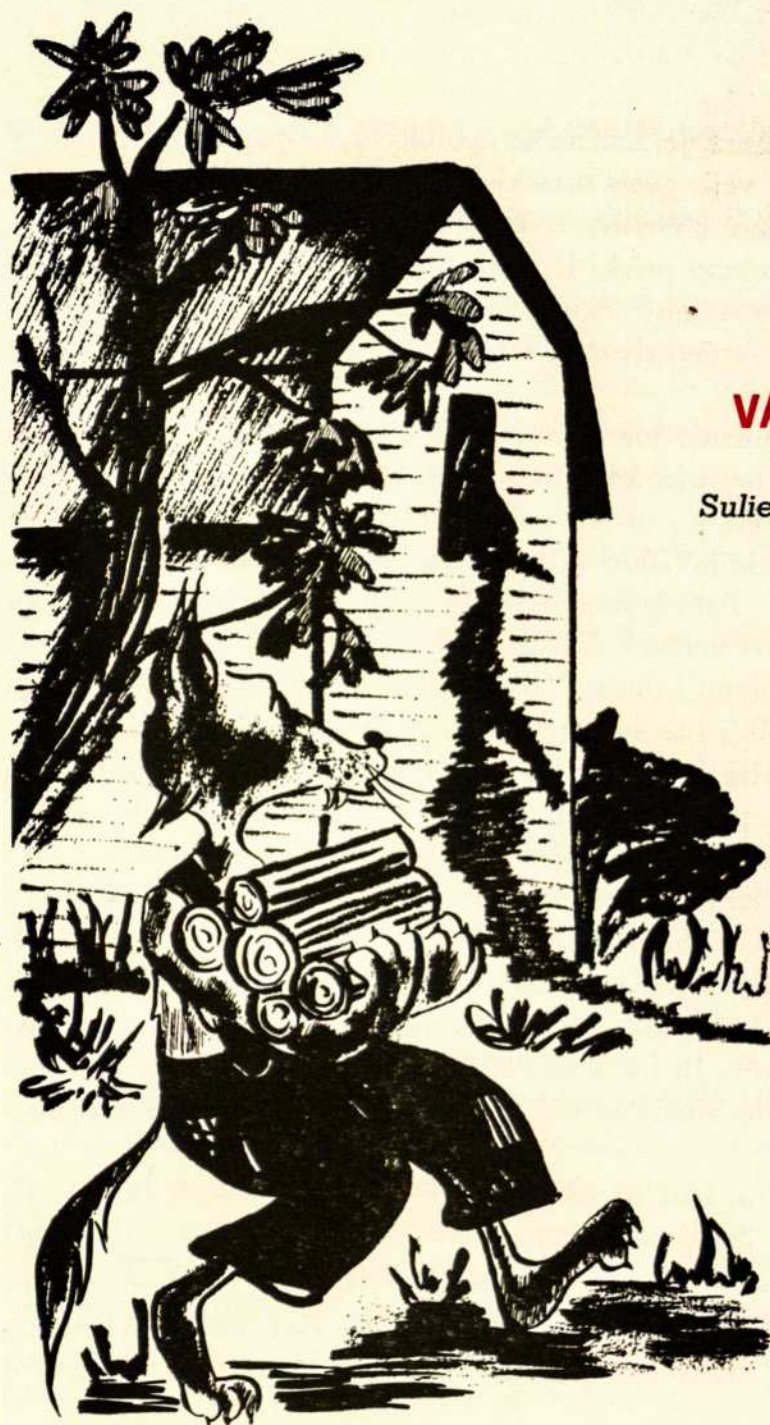
redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.



VAIDUOKLIAI

Sulietuvino D. Augienė

Vieną spalio mėnesio vakarą, temstant, Vilkis Pilkis rankiojo sausas šakas ugnelei. Pakėlęs galvą, staiga jis pamatė šešėlį ant daržinės sienos. Jis nepažino, kad tai buvo Našlės Vilkienės, grįžtančios iš turgaus, šešėlis.

— Žiū! Tai juk Ragana, — suunkštė jis. Bailiai žvilgterėjo į kelią. Ten nieko nebuvo. Vilkis Pilkis skubiai nunešė malkas į savo namelio vidų, sukrovė jas joms skirtoje vietoje, atsisėdo į supamą kėdę ir ėmė stebėti židinyje degančią liepsną. Buvo ramu.

— Kaip būtų gera, jei kas mane aplankytų, — pagalvojo jis.

Tuo pat metu vėjo gūsis smarkiai supurtė užpakalines namo duris. Vilkis Pilkis nėrė į virtuvę ir žvelgė į kiemą. Ten nieko nebuvo. Tada jis nubėgo į namo priekį ir metė tiriamą žvilgsnį į skersai kelio esančius Beuodegio namus. Priemenėje buvo padėtas arbūzas. Jame išpjaustytos akys ir kreivi dantys, žvakės liepsnai blaškantis, nejaukiai mirgėjo.

— Kad tavo galas... Juk šiandien tas baisus vakaras. Užtai visas gasdina. Aš netgi neturiu kostiumo šiam vakarui. Ir Pilkis nuskubėjo į palėpę pasižiūrėti, ką jis ten galėtų tinkamo rasti. Tuo tarpu Našlė Vilkienė pasibeldė į Vilkio Pilkio namo duris. Šis krūptelėjo ir sušuko: "Kas ten?". "Tai aš, Raganėlė," — išgirdo jis duslų balsą. Išsigandęs, Vilkis Pilkis nėrė už didžiosios dėžės. Našlė Vilkienė dar kartą ir dar kartą pabeldė į duris. Vilkis Pilkis nebeatsakė. Vilkienė nutarė, kad Vilkis Pilkis bus susirgęs. Ji gi girdėjo jį esant namie, ir nuskubėjo pas kaimyną Beuodegį pagalbos prašyti. Tuo tarpu Vilkis Pilkis surado seną paklodę, užsitraukė ją ant galvos, užlindo už dėžės ir jautėsi saugusnis.

— Ragana nesuras manęs, nors ir čia ateitų, — galvojo jis.

Viskas aprimo. Tylutėliai jis išslinko iš savo slėptuvės ir pažvelgė pro aukštą langą. Didelis šviesus mėnulis voliojosi danguje ir šešėliai buvo tamsūs ir baugūs. Nejaukiai sudejavo pelėda. Vilkis Pilkis vėl movė po paklode. Jis buvo tikras, kad tai šūkauja Ragana. To negana. Vėl pasigirdo smarkus beldimas į duris. Vilkis Pilkis neatsiliepė.

— Aš esu tikra, kad jis namuose, — pasakė Našlė Vilkienė. Jis man atsakė, kai aš beldžiausi pirmą kartą.

— O ką jis tau sakė? — paklausė Beuodegis.

— Jis sušuko, "Kas ten!" Aš atsakiau — Raganėlė... Aš nematau, kad jį būčiau išgąsdinusi. Jis juk per daug protingas, kad tikėtų į raganas...

— Aš nežinau... — atsakė Beuodegis. Eime į vidų. Vieno virtuvės lango užraktas yra sugadintas ir mes galime įlikti į vidų.

Taip jie ir padarė. Vilkis Pilkis jų pokalbio negirdėjo, bet kai jie ėmė vaikščioti po virtuvę, jis nejuokais ėmė drebėti.

— Aš mielai būčiauėjusi "trick or treat", — pasakė Našlė Vilkienė, bet niekur nesuradau senos paklodės, kuria galėčiau apsigaubti.

— Lygiai kaip ir aš... Jei surasim Vilkį Pilką, jis mums tikrai paskolins.

— Valgomajame jo nėra, — pasakė Ponia Vilkienė nusiminusi balsu. O gal jis ant aukšto?!

Vilkis Pilkis išgirdo jų žingsnius artėjant ir jau galėjo suprasti, ką jie kalba.

— Mes jį tikrai čia rasim. Ak, kaip aš esu išalkusi. Nuo pat ryto nieko neturėjau burnoj...

— Nejaugi... Juk tai išalkusi Ragana, — pagalvojo Pilkis.

Nieko nematau, ko mums reikia, — kalbėjo Našlė Vilkienė.

— Žiūrėkit, — pertraukė ją Beuodegis. Ten už skrynios. Juk tai ir yra, ko mes ieškom...

— Kaip puiku, — linksmi šūktelėjo Ponia Vilkienė. Mudviem abiem pilnai užteks, jei pasidalinsime per pusę.

— Ne! Ne! — staugdamas iššoko iš po paklodės Vilkis Pilkis, galvodamas, kad jie nori jį suėsti.

— Kas čia! — rėkė Beuodegis.

— Gelbėkit! — šaukė Ponia Vilkienė kulverčiais risdamasi laiptais.

— Nepalik manęs, — saugė Beuodegis, įkandin sekdamas ją namų link.

Kai viskas aprimo, Vilkis Pilkis nurėpliojo laiptais žemyn, nuskubėjo į Beuodegio namus ir pasibeldė. Paklodę jis buvo palikęs ant aukšto.

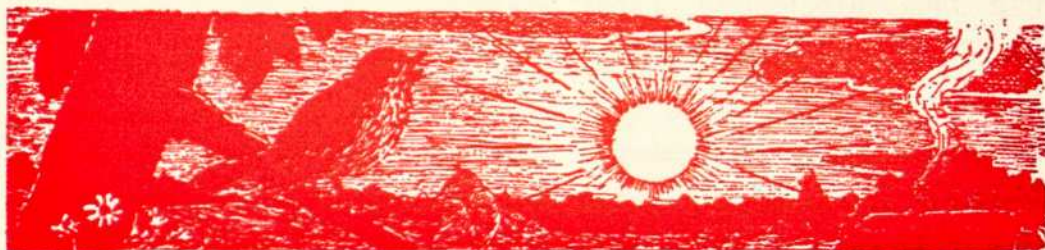
— Įleiskite, tai aš — Vilkis Pilkis.

— Iš kur gi tu atsiradai? — paklausė Našlė Vilkienė.

— Kaip gerai, kad tu pas mane užsukai... Patarčiau pernaktvoti čia... Man rodos, tavo namuose yra apsigyvenęs Vaiduoklis..., — pašnibždomis kalbėjo Beuodegis.

— Iš kur tu tai ištraukei?

Ponia Vilkienė papasakojo, kas jiems buvo nutikę. Tuoju viskas paaiškėjo. Vilkis Pilkis, Ponia Vilkienė ir Beuodegis ėmė juoktis. Juokėsi, juokėsi, kol ėmė švisti ir baisioji naktis nuslinko kažkur toli anapus miškelio.



SINDBADO TREČIOJI KELIONĖ

Arabų pasaka

Nors mano antroji kelionė buvo labai baisi, tačiau pailsėjęs, vėl jaučiausi tvirtas. Nusibodo namie sėdėti. Nuvykau į Balsoros uostą, o iš ten sėdau į laivą ir išplaukiau į marias plačiausias.

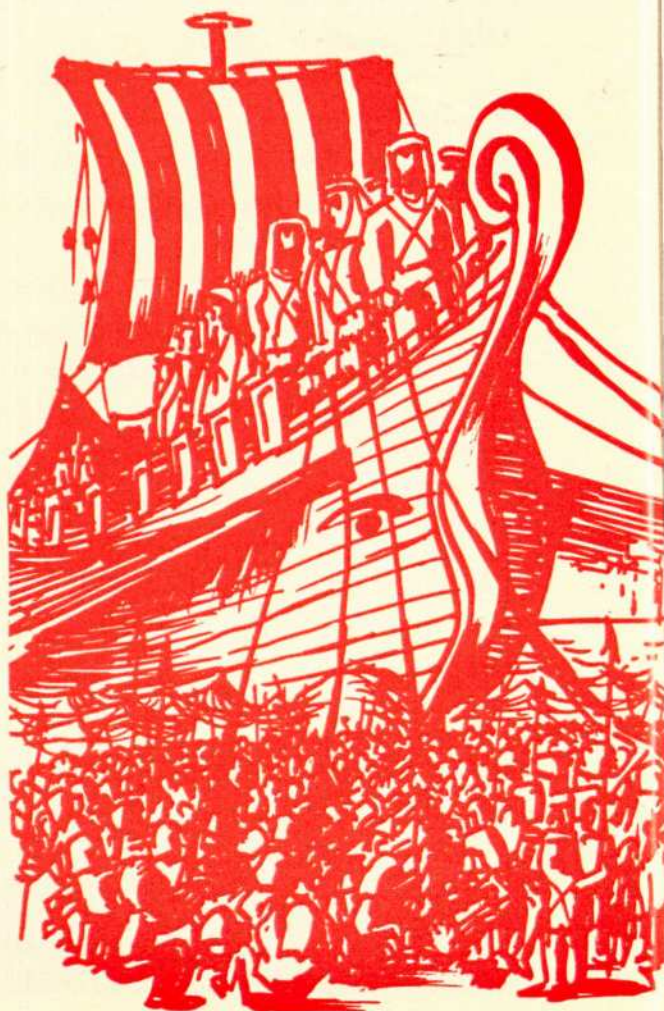
Vieną dieną staigūs vėjai mūsų laivą išstūmė iš tiesaus kelio. Atsiradome prie vienos salos, bet laivo kapitonas nenorėjo ten sustoti.

— Šios salos gyventojai yra laukiniai, apaugę plaukais. Jie mus užpuls, — aiškino kapitonas. Tačiau, smarkus vėjas neleido toliau plaukti, tad pasukome prie salos. Kapitonas vėl mus įspėjo:

— Nors salos gyventojai yra labai maži, negalime jiems priešintis. Čia jų yra labai daug — kaip skruzdėlių. Jei nors vieną užmuštume, visi žūtume.

Kapitonas vos spėjo ištarti paskutinį žodį, kai visi pamatėme keistą vaizdą. Prie jūros kranto skubėjo maži žmogiukai, vos dvejų pėdų aukščio, apaugę raudonais plaukais. Jie apspito laivą iš visų pusių. Mums pasakė kelis nesuprantamus žodžius, ir pradėjo kaip katės kabintis į laivo šonus.

Žmogiukai nukirto virvę nuo inkaro ir pritempė laivą prie kranto. Tada liepė mums išlipti, o laivą nustumė prie kitos salos, kad mes negalėtume pabėgti. Mes į visą tai žiūrėjome su didele baime, nedrįsdami gintis. Visi pakeleiviai saugojosi tos salos, ant kurios tie maži velniukai mus paliko, o kodėl, tuoj sužinosite.



Nuo kranto ėjome gilyn į salą. Radome truputį vaisių ir žolelių, kurias pradėjome godžiai valgyti, nes buvome išalkę. Eidami toliau, pamatėme milžinišką namą, į kurį pasukome žingsnius. Tai buvo puikūs rūmai aptverti aukšta siena. Kai duris pastūmėm, jos atsidarė.

Viename kiemo kampe gulėjo krūva žmonių kaulų, o prie jų buvo keli ginklai. Drebėjome iš baimės ir nuovargio, ir puolę ant žemės, ilgą valandą gulėjome kaip negyvi. Kai saulė pradėjo leistis, pamatėme didelį juodą žmogų ateinantį prie mūsų. Kaktoje jis turėjo vieną akį, kuri buvo raudona kaip žarija. Jo priešakiniai dantys buvo ilgi ir labai aštrūs, veidas ilgas kaip arklio, o ausys didelės kaip dramblio, kad net ant pečių gulėjo. Jo nagai buvo užsiritę kaip baisiausio žvėries. Pamatę tą baidyklę, visi apmirėme iš baimės.

Baidyklė į mus godžiai žiūrėjo, stebėdama kiekvieną judesį. Priartinus prie mūsų, baisioji žmogysta pagriebė mane ir pradėjo varyti, kaip mėsininkas aviną. Apžiūrėjęs, paleido nepatenkintas. Mat,



per liesas buvau. Tada milžinas nusižiūrėjo laivo kapitoną ir nusitempė į savo rūmus. Visą naktį akių nesudėjome. Milžinas knarkė ant rūmų verandos, o laivo kapitono niekur nesimatė. Nežinojome nė ką galvoti.

Ryte milžinas atsikėlė ir kažkur išėjo. Jam dingus, pradėjome tartis, kaip nudėti mūsų vienintelį priešą. Galvojome visą dieną, o vakare milžinas grįžo ir vėl nusitempė vieną iš mūsų. Rytojaus dieną nutarėme, kad jau gana. Man dingtelėjo į galvą mintis.

— Draugai, turime milžiną nugalėti. Čia auga daug medžių ir krūmų. Pasidirbkime iš jų strėles. Taip galėsime apsiginti nuo tos baidyklės.

Visi pritarė mano sumanymui. Pagriebėme ginklus, kuriuos radome kieme ir pasidirbome strėles ir ietis. Vakare, kai milžinas grįžo namo, mes visi jo laukėme, pasislėpę už krūmų. Visi tuo pačiu kartu susmeigėme ietis į milžino šoną. Milžinas baisiai suriko. Ištiesė savo ilgas rankas, bandydamas vieną iš mūsų pagriebti, bet visi spėjome sulįsti į saugius kampus. Sužeistas milžinas išėjo lauk baisiai rėkdamas.

Tuo tarpe, mes išsitempėme savo medinius plauktus ir įstūmėm į vandenį. Laukėme ryto, norėdami kaip nors pasprukti iš tos salos. Ko gero dar milžinas atsives savo draugus. Tada visi dingsime, kaip laivo kapitonas ir tas nelaimingas mūsų draugas. Kai tik pradėjo aušti, pažvelgėme pro rūmų vartus ir visi surikome iš išgąščio. Juodas milžinas su dviem draugais žingsniavo tiesiai mūsų pusėn. Viską metę, užlipom ant plauktų ir pasileidome į jūrą. Pamatę, kad bandomė pabėgti, milžinai nutvėrė akmenis ir ėmė į mus mėtyti. Akmenys pataikė į plauktus ir visus sudaužė. Beveik visi mūsų bendrakeiviai nuskeno jūroje, bet aš ir du kiti draugai išsigelbėjome ir nuplaukėme



toli į marias, kur akmenys negalėjo mūsų pasiekti. Vilnys mus blaškė į visas šalis. Drebjome visą naktį ir laukėme mirties. Ryte mums pavyko prisiirti prie vienos salos. Su didžiausiu džiaugsmu pasiekėme sausumą. Saloje radome labai skanių vaisių, kurie mus atgaivino ir sustiprino. Vakare atsigulėme prie jūros kranto, bet staiga baisus garsas mus pabudino. Netoli nuo mūsų slinko biauři gyvatė. Ji buvo ilgesnė už ilgiausią medį. Tokios baisios niekad nebuvome matę, bet šiose salose baidyklių netrūko.



Milžiniška gyvatė prišliaužė arti prie mūsų, pagriebė vieną mūsų draugą ir prarijo kaip riešutą. Mudu su likusiu draugu tuojau pabėgom į krūmus. Vos išsprukome iš milžino nagų, o dabar ko gero būsim suėsti tos biauřios gyvatės. Visą dieną nuliūdę slankiojom po salą, galvodami kaip išsigelbėti nuo žiaurios mirties. Pagaliau pamatėme storą, aukštą medį. Sugalvojome nakvoti medyje, kad gyvatė negalėtų mūsų pasiekti. Pasistiprinę vaisiais, įlipome į medį. Jau buvo vakaras ir greitai temo. Vos galėjome matyti kur lipame. Aš lipau pirma, mano draugas paskui. Drebdami ieškojome saugios vietos, nes jau užuodėme gyvatės kvapą ir i;girdome krūmų šlamėjimą. Ji vėl skubiai artinosi prie mūsų medžio, tykodama aukos. Pažvelgęs žemyn, neberadau savo draugo. Išsigandęs apsidairiau aplinkui, nesuprasdamas kas galėjo jam atsitikti. Staiga pamatiau gyvatę apšivyniojusią aplink medį. Šaltas prakaitas išmušė ir šiurpas perėjo per visą kūną — tada supratau kur dingo mano draugas. Tačiau gyvatei užteko grobio tam vakarui ir ji nuslinko kažkur tarp akmenų.

Ištūnojau medyje iki gerai prašvito ir nulipau pusgyvis. Negalėjau ko geresnio tikėtis, kaip tik to pačio likimo, kurio sulaukė mano du draugai. Priėjau prie jūros kranto ir norėjau šokti į vandenį, bet žmogui visvien įgimta saugoti savo gyvybę, tad, truputį pagalvojęs, nebebandžiau savęs sunaikinti.

Sugalvojau apkrauti medį sausomis šakomis. Toje saloje buvo labai daug sausų erškėčių. Pririnkau jų didelę daugybę, sukroviau aplink medį ir įlipęs laukiau baisaus priešo. Netrukus gyvatė prislinko prie medžio. Visai bandė pasiekti žemiausias šakas, bet erškėčiai ją sulaikė. Pagaliau, negalėjus įveikti aštrios tvoros, gyvatė pasitraukė. Nors jau buvo gerokai prašvitę, aš nedrįsau išlipti iš medžio, kol saulė neužtekėjo.

Visai nuvargęs ir išsekęs, beveik alpdamas nuo gyvatės dvokiančių garų, šiaip taip nuėjau prie jūros kranto... Visas suvirpėjau iš džiaugsmo — ten toli tikrai, tikrai pamačiau laivo būres... Pradėjau šaukti, o kad mane geriau matytų, nusiėmiau savo suplyšusius marškinius ir užsmeigęs ant pagaliai, iškėliau aukštai ant vieno akmens. Keleiviai mane pamatė ir laivo kapitonas išsiuntė porą vyrų su valtele. Kai įlipau į laivą, pirkliai ir visokie kiti žmonės tuoj apspito ir ėmė klausinėti apie tų salų gyventojus.

Kai papasakojau savo nuotykius, visi apsidžiaugė, kad mane išgelbėjo. Tuoju davė gero vyno, o kapitonas atnešė man kitus rūbus, nes manieji buvo vieni skudurai.

Jūroje plaukinėjome ilgokai, sustodami prie įvairių salų. Pagaliau pasiekėme Salahat salą, iš kur kapitonas ketino imti daug visokių turtų. Pirkliai pradėjo krauti gėrybes iš laivo, kad galėtų išmainyti į brangesnes medžiagas. Tada kapitonas pašaukė mane ir tarė:

— Klausyk, aš turiu čia laive vieno pirklio turtus. Jis seniai jau nebegyvas, tad aš pats jais verčiau, kad galėčiau kada nors grąžinti jo giminėms.

Pundai įvairių daiktų gulėjo laive. Kapitonas man juos parodė ir prašė jais prekiauti, nes pats ši kartą negalės. Jam nuoširdžiai padėkojau už progą užsidirbti. Tuo tarpu laivo raštininkas užrašinėjo visas prekes ir kam jos priklauso. Kai priėjo prie pundų laivo kampe, paklausė kapitono kam juos užrašyti.

— Užrašyk Sindbado vardą.

Kai išgirdau savo vardą, nustebęs ir nudžiugęs pažiūrėjau į kapitoną ir atsiminiau, kad tai tas pats, kuris mane paliko saloje mano antroje kelionėje. Jis manęs nepažino ir manė, kad aš seniai numiręs.

— Kapitone, kur iš tikrųjų yra tas Sindbadas, kurio turtus dabar užrašys?

— Jis buvo iš Bagdado ir sėdo į mano laivą Balsoroje. Kartą, kai mes sustojome vienoje saloje pasiimti vandens ir vaisių, pasiskubinęs liečiau valtis įkelti, ir mes nuplaukėm, palikę Sindbadą bemiegantį saloje. Buvome jį visai užmiršę. Nei aš, nei kiti pirkliai apie jį nepagalvojome iki ketvirtos dienos po šio įvykio. Užėjo didelė audra, ir mes jokių būdu nebegalėjome prie tos salos grįžti, jį paimti.

— Ar manai, kad tas Sindbadas mirė?

— Žinoma, — atsakė kapitonas.

— Kapitone, atidaryk akis ir gerai pažiūrėk. Atpažinsi, kad aš esu tas pats Sindbadas, kurį per klaidą palikai!

Kapitonas valandėlę atidžiai mane stebėjo, ir pažinęs sušuko:

— Tikra teisybė! Koks stebuklas, kad išlikai gyvas. Visi šie turtai tavo. Imk ir prekiauk kaip išmanai. — Aš jam padėkojau ir pasiėmiau savo daiktus.

Iš Salahat salos nuplaukėme į kitą, kur prekyba labai gerai sekėsi. Beplaukdami namo, matėm milžinišką vėžlį ir labai keistą žuvį su gyvulio kailiu, kuri savo mažiukus pienu maitino.

Po labai ilgos kelionės pagaliau pasiekiau Balsoros uostą, ir iš ten grįžau į Bagdadą. Turėjau gan daug vargo gabendamas savo turtus, kurių nė suskaityti nebegalėjau. Dalį laimikio atidaviau vargšams, o kitą panaudojau įsigyti daugiau žemės.

NEVERK!

“SU TRISPALVE”

bus linksmiau.

Daug sužinosi apie tėvynę
Lietuvą — nustebinsi
tėvelius ir draugus!

Kaina: \$1.00

Galima užsisakyti:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent

R.F.D. 2, Putnam, Conn. 06260





UŽ JŪRIŲ MARIŲ

Stasė Vanagaitė - Petersonienė

Mama tęsė pasakojimą užsisvajojusiai Ramintai:

— Kai užsiminiau apie Karvaičių kaimą, nutariau tau papasakoti vieną padavimą.

Lietuvoje kiekvienas žemės kupstelis apipintas pasakojimais, padavimais. Kiekvienas didesnis akmuo, kiekvienas stambesnis medis turi savo istoriją, tai ką bekalbėti apie Neringą!

Seniai, seniai Karvaičiuose gyveno kunigaikštis Karvaitis. Ant Kuršių marių kranto stovėjo jo didelė graži pilis. Kunigaikštis turėjo daugybę arklių ir nesuskaitomas kaimenes briedžių. Tačiau, ne savo turtais didžiavosi pilies valdovas ir ne tuo jis garsėjo po visą kraštą. Karvaitis džiaugėsi savo gražia dukterimi — Neringa. Ji buvo ne tik graži, bet nepaprastai stipri, galinga. Neringa su briedžiai lenktynių eidavo, o ant žirgo užsėdusi, nuo kalnelio ant kalnelio skrisdavo lyg paukštis. Rytą, saulei tekant, ji išeidavo į pajūrį gintaro rinkti. Didžiausius gintaro gabalus savo plačion prijuostėn susidėjusi, parnešdavo namo į savo tėvo pilį. Ji buvo tokia stipri, kad įklimpusi kopų smėlyje vežimą su visais arkliais ir žmonėmis pati viena nunešdavo į kietesnę kelią. Geraširdė ji buvo, keleivius gelbėdavo. Tikra jūros ir vėjų duktė.

RUDENĖLIS

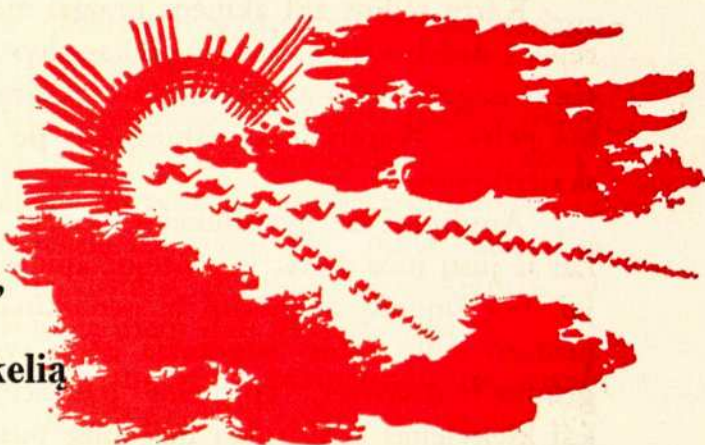
Albina Kašiubienė

Pabiro rudenėlis
Lapais geltonais.
Raudonuoja putinėlis
Lietuvos kalnais.

Gal sutikčiau gervių pulką,
Lapų kritime.
Gal šalna pakandus žiedus,
Priglaustų mane.

Skina lapus rudenėlis,
Sega prie sagų.
Nesigaili pamiškėlį
Beržų, ąžuolų...

Kloja, kloja lapais žemę,
Sodą, klonius, takelius.
Tiesčiau per marias aš kelia
Į gimtuosius namelius.

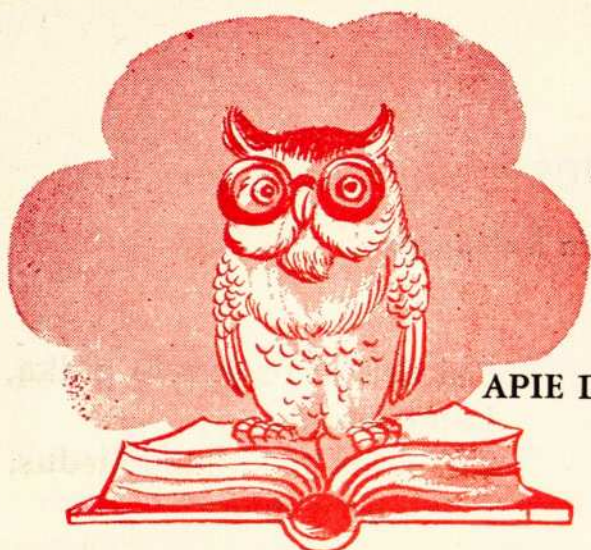


Kai atėjo Neringai laikas už vyro tekėti, ji sakydavo didikų sūnams, kurie jai piršdavosi: "Tekėsiu už to, kuris akmenį ar kirvį toliausiai per marias numes". Jauni didikų sūnūs rinko akmenis ir bandė mesti į marias. Tuo būdu Kuršių Mariose prieš valdovo Karvaičio pilį susidarė akmenų krūva, vadinama Kūlijos siena (kūlis yra akmuo).

Toliausiai akmenį numetė Ventės rago valdovo sūnus. Už jo ir ištekęjo stipruolė Neringa ir laimingai gyveno, kol atėjo iš vakarų pikti kryžiuočiai. Jie išgriovė Ventės ir Karvaičio pilis, nužudė pilių valdovus ir pačią Neringą.

Kūlijos siena, ir išgriautos Ventės pilies griuvėsiai (tokia pilis tikrai buvo) tebėra iki šiai dienai Kuršių Mariose. Pažaliavę akmenys dunkso marių dugne ir kalba apie buvusius stiprius Kuršių Neringos lietuvius, kurie gyveno prieš 1000 metų.

(Bus daugiau)



AR ŽINAI...

APIE DRYŽUOTAS VOVERYTES?

A. Lipčienė

Kartą sėdint ant akmens gražiai medžiais apaugusiam šlaite, žiūrėjau į didelį kelmą. Staiga kažkas akyse sumirgėjo. Kruptelėjau. Žiūriu ir negaliu savo akim tikėti — du gražūs gyvuliukai — nei žiurkės, nei pelės... Nutariau išsiaiškinti kas jie tokie ir papasakoti "Eglutės" skaitytojams.

Angliškai tie gyvuliukai vadinasi "chipmunk". Be abejo, daug kas iš jūsų juos matė ir girdėjęt apie juos. Jie yra graužikai - kenkėjai, bet žmonių mėgstami ir nenaikinami kaip pelės ar žiurkės. Jie pridaro daug žalos: sugraužia gėlių svogūnus, iškasa pasėtas sėklas, grūdus ir daržoves, "apiplėšia" paukščių lesyklas. Šie 3-5 uncijų, kaukai kiekvienas apsirūpina maždaug puse bušelio kukurūzų, grūdų, sėklų, riešutų ir gėlių svogūnų atsargoms. Didesni kaip pelės, mažesni kaip žiurkės, jie yra labai gražios, ryškiai rudos spalvos su penkiais, tamsiais, dryžiais per visą nugarą. Veidukas irgi dryžuotas. Priekyje turi po du graužimo dantis, viršų ir apačioj. Tai žemėj gyvenanti voverytė.

Žmonių mėgstamos savo švaria ir ryškia išvaizda, energija, gyvenimo būdu ir įpročiais. Šios voverytės gyvena toliau nuo namų. Jos labai tvarkingos. Savo puikius urvus išsikasa daržuose ar miškuose. Įėjimas į urvą kur nors už kelmo, ar po paparčio krūmu, yra labai gražiai, švariai ir tvarkingai įrengtas. Pirmiausia įveda tiesiai žemyn kelis colius, paskui skersai iki 30 pėdų! Urvo ilgumas priklauso nuo gyvuliuko amžiaus (2-4 metai normalus amžius, bet yra gyvenę 8 metus žmogaus priežiūroj). Iš pagrindinio urvo išeina du ar trys, kartais net šeši maisto sandėliai. Keli coliai už paskutinio sandėlio randasi vaikų kambarys — gražiai išklotas šaknimis ir lapais; pačiam urvo gale didysis miegamasis, po juo tiesiai apačioj, giliau negu visi kiti kambariai — išeinamas! Dryžuotos voverytės urve laiką praleidžia dirbdamos ir miegodamos. Greitai bėgioja po urvą, išnešioja maistą gyventojams. Žanduose turi maišelius, į kuriuos prisikrauna maisto.

Maišeliai gana talpūs — sutalpina 145 kviečių grūdus! Nevisad pasiseka vienodai prisikrauti abi puses, tat susiduria su balansavimo problema, kurią išsprendžia taip. Prisikrovus paeina kelis žingsnius į priekį ir, kaip pakrypsta kurion pusėn, bėga atgal ir papildo lengvesniąją pusę. Įbėgus į kurį nors kambarį, paspaudžia savo žanduką su kojyte ir išpurškia tam kambariui priklausančią maisto kiekį, ir taip kol visi gyventojai būna aprūpinti.

Tas įdomus gyvuliukas miega žiemą ir vasarą, bet jų miegas yra daugiau snaudimas. Kvėpavimas ir kūno temperatūra nenukrenta taip žemai, kad negalėtų pabusti. Miegamajam po žolių ir lapų čiūžiniu būna atsargų sandėlys su riešutais ir sėklomis, tat besnausdami laiks nuo laiko išsitraukia sėklą ar riešutą.

Vasario ir kovo mėnesiais patinėlis išeina ieškoti patelės namų. Susiradęs, atsisėda prie įėjimo ir dainuoja. Dainos būna panašios į paukščių garsus. Pagal "įpročius", jei patelei patinka dainininkas, tai pakviečiamas vidun, bet jei įsiveržia be pakvietimo, būna žiauriai išmetams apkandžiotais pirštais ir ausimis, ir gaudžiai verkiantis. Pakviestas ilgai nesisvečiuoja. Didesnę metų dalį gyvena atskirai.

Mažyčiai gimsta be plaukučių ir beveik permatomi. Jie atrodo kaip rūžavi stikliukai. Savaitės bėgyje pradeda ryškėti būdingieji dryžiai. Kūdikystę praleidžia bežaisdami ir išdykaudami. Maždaug trisdešimt vieną dieną po gimimo, kai prasidaro akys, pradeda boksuootis, kandžiotis ir risti. Po 40 dienų jau nueina iki išėjimo ir pasižiūri į lauką. Pradeda laukan išeiti, kasdien vis toliau nuo namų. Liepos mėnesio viduryje pradeda savo nuosavus urvus kastis. Jei jaunikliams nuo motinos atsiskyrus, gyvenimas pasidaro per sunkus, jiems leidžiama grįšti. Vaikai neverčiami namų apleisti.

Labai lengvai prisijaukinami. Reikia kantrybės, saujos saulėgražų sėklų ir po vieną valandą laiko per dvi tris dienas. Galima išmokyti atbėgti pašvilpus, o išmokę greitai nepamiršta, kad ir po metų laiko! Kartą, buvo padėta kukurūzo varpa, kad arčiau priėjus būtų galima juos stebėti. Atbėgdavo du patinai keletą kartų per dieną paėsti, bet ne tuo pačiu laiku. Atsitiko, kad abu vienu laiku atbėgo. Pradėjo pyktis, tada atsistojo ant paskutiniųjų kojų, vienas priešais kitą, pradėjo muštis kaip tikri boksininkai. Po muštynių, laimėtojas ėdė kukurūzą, o pralaimėtojas sėdėjo šalia ir žiūrėjo...

Gražu pasižiūrėti, kai mažytės voverytės bešokinėdamos akmenimis ar tvoromis, susitikusios pasisveikina ir linksmos, iškėlusios uodegytes, vėl nubėga sau.

Užkeikta Pilis

L. Žitkevičius

Už miško, už kalnelių,
Melsvųjų vandenų,
Aš pilį išvaduoti
Nuvykti ketinu.

Iš knygų žmonės skaitė
Senovės dar laikais,
Kad toj pily gyveno
Karalius su vaikais.

Bet kartą iš pavydo
Piktoji ragana
Suriko kaip pamišus:
– Čia jums gyvent gana! ..

Ir savo piktą norą
Įvykdė tuoj jinai.
Juos juodvarniais pavertus
Užkeikė amžinai.

Ir jie visi išskrido
Iš gintaro pilies,
Kai viesulai kvatojo
Per dvyliktą nakties.

Paskui pilis nugrimzdo
Į žemę su trenksmu –
Ir iki šiol toj vietoj
Vaidenas, neramu.

Už girių, už kalnelių,
Už marių - vandenų,
Aš brolių pasmerktųjų,
Pilies vaduot einu.



ALDUTĖS PARŠIUKAS

Vyt. Tamulaitis



Aldutė klūpojo savo lovelėje ir kalbėjo vakaro maldą. Gražiai rankutes sudėjus, ji baigė šiais žodžiais:

— Duok, Dieve, sveikatėlės dėdei Liudui, močiutei ir tetai Onutei. Leisk mums grįžti į laisvą savo tėvynę Lietuvą. Taip pat duok sveikatėlės ir mūsų paršiukui, kad jis laimingas ir didelis užaugtų. Didelis, didelis, toks, — ir parodė skėstelėdama rankutėmis, kokį didumo turi jį Dievas užauginti.

— Už paršiuką galima nesimelsti, — ištara motina, atsisukus į mergaitę. — Už tėvelius ir artimuosius taip. Bet už paršiuką ne būtinai.

— O kodėl, mamyte? — paklausė Aldutė.

— Už tai, kad jis gyvulėlis, — ieškojo motina aiškesnio atsakymo. — Žinoma, už gyvulėlius irgi galima melstis, bet pirmiausia reikia už žmones.

— Ar už visus žmones?

— Galima ir už visus.

— Už visus? — žiūrėjo į motiną nustebusi mergaitė. — Kad žmonių labai daug, mamyte.

— Žinoma, žmonių labai daug. Bet pirmiausia tik už savo artimuosius ir draugus.

— O kas turi melstis už tuos, kurie nėra mano artimieji?

— Už juos turi melstis kiti, jų artimieji. Kiekvienas žmogus turi savo artimųjų ir giminių.

— O paršiukas ar turi artimųjų?

— Turi ir jis, — atsakė motina, užklodama Aldutę. — Kiekvienas turi.

— Tai tie artimieji meldžiasi už paršiuką. Ar taip, mamyte?

— Gal ir meldžiasi, nežinau, vaikeli, — atsakė motina. — Bet tu jau miegok. Gyvulėliai nemoka melstis, kaip žmonės. Jie nežino, kad danguje yra Dievulis.

— O kodėl jie nežino? Ar jiems niekas nepasakė? Tada aš pasakysiu mūsų paršiukui. Gerai, mamyte?

— Jis nemoka kalbėti ir nesupras tavęs.

— Ar jis nė vokiškai nemoka?

— Ne, nė vokiškai...

— O tėvelis sakė, kad jį iš vokiečio pirko. Tai kodėl jis nemoka vokiškai?

— Paršiukai nekalba žmonių kalba.



— O kaip jie kalba? Ar paršiukų kalba?

— Taip, vaikeli. O dabar miegok.

Aldutė padėjo galvą ant pagalvės ir užsimerkė. Bet miego ji nenorėjo. Ji tebegalvojo apie paršiuką, kuri tėvelis šiandien parvežė iš kaimo. Įkišęs į maišą, užsidėjęs ant dviračio, jis parvežė jį ir sušuko:

— Aldute, įspėk, ką tau lauktuvių parvežiau?

Maiše kažin kas judėjo. Ji žiūrėjo, pastačius akis ir paraudusi iš džiaugsmo. "Gal voverytė, kiškis ar lapė?" pagalvojo. Bet ten buvo baltas, mažas paršiukas.

— Kriukt, kriukt, — staiga atsiliepė jis maiše. Aldutė tuojau pažino iš balso.

— Paršiukas, paršiukas!

Ji paleido į mažą gardą, kurį tėvelis atitvėrė tvartelyje. Čia buvo Edelių gaidys, ponios Krasauskienės triušis ir Miceikų antis. O dabar ir jų paršiukas knisosi ten viename kampe. Aldutė matė, kaip pradžioje jis neramus dairės ir išsigandęs bėgiojo iš kampo į kampą. Bet po valandėlės jau daug ramiau ir ten kaišiojo savo baltą šnipuką.

— Apsipras pas mus, — tarė tėvelis ir uždarė duris. — Tu ji, Aldute, turi dabar užauginti.

— Ar jis mano, tėveli? Tik mano vienos?

— Taip, tavo, — atsakė tėvas.

Aldutė linksma nustriksėjo į kambarį ir greitai grįžo, užsigniaučusi kažką saujoje.

— Ką tu čia turi? — paklausė Petraičių Jonukas, sutikęs ją tarpduryje.

— Matai, šokolado. Bet dabar įspėk, ką dar turiu. Aš tau neskysiu, ką man tėvelis parvežė.

— Lėlytę?

— Ne, lėlytė šokolado nevalgo. O aš ji nešu gyvam ir baltam. Įspėk!

— Kas jis? Pasakyk.

— Paršiukas, — neiškentė mergaitė. — Toks baltas ir gražus. Ausytės mažos. Tik pažiūrėk!

Ji pribėgo ir atidarė tvartelio duris, kurios tokios mielos jai dabar pasidarė. Paršiukas stovėjo kampe, nuleidęs galvą ir vikriai kruselėjo, jai įeinant.

Bet šokolado jis nevalgė. Net nepasižiūrėjo į tą vietą, kur Aldutė nusviedė gabalėlį.

— Nevalgys. Verčiau man būtum atidavus, — ištarė Jonukas.

— Valgys. Pamatysi, kad valgys. Kai apsipras, tai viską valgys. Ir tėvelis taip sakė.

Ligi pat vakaro nenurimo Aldutės širdis. Visiems draugams, kuriuos tik sutiko, neiškentė nepasigyrusi savo laime.

— Mes turim paršiuką, va. O ką jūs turit?... Jo snukutis toks mažukas...

Ir dabar, jau gulėdama lovoje, ji galvojo tik apie savo paršiuką.

— Mamyte, ar jam ten nešalta? Ji staiga paklausė.

— Ne, nešalta. Jis šiauduose miega. Miegok ir tu.

Jos akutės pamažu merkėsi, bet pavargusios mintys dar vis bėgiojo, tai vienur, tai kitur užklysdamos. Pro langą ji matė tamsėjantį vakaro dangų. Ten toli raudoni debesys kabėjo ant medžių viršūnių.

NAKTELĖ

V. Valsiūnienė

Užsivilks naktelė savo tamsų rūbą,
Liemenį mėnulio juostele sujuos.
Pro baltutį beržą atkeliaus naktužė,
Išsities šešėliais, po egle sustos.



Atkeliaus lengvutės balto rūko laumės
Ir mieguistas pievas išdabins šilku.
Atsibus saulė už sidabro raisto
Nepažins pievelių, nepažins žalių.

Kažkur aukštai aukštai sužibo žvaigždutė. Tai Dievulis degė dangaus žiburius.

— Mamyte, — prašneko ji vėl. — Ar daug Marijų danguje?

— Tik viena, Aldute. Tai Dievo motina.

— O Jėzuliukų?

— Taip pat vienas.

— Aha, — atsiduso lengvai Aldutė. — Tik vienas. O ar jis turi lovytę?

— Gal ir turi. Jis viską gali turėti, ko nori.

— Jis daug daug paršiukų gali nusipirkti. Taip, mamyte? Gali nueiti į kaimą ir nusipirkti. Jis nė policininkų nebijo, ar taip?

— Taip, Aldute. Nebijo nieko, nė policininkų.

— Nei rusų, nei vilko?

— Nei rusų, nei vilko...

“Tai gerai Jėzuliui”, galvojo Aldutė. “Jis gali grįžti ir į Uosupį, kur liko jos močiutė. Ten maži, gražūs katiniukai tupi dabar ant tvoros ir blizgančiom akim žiūri į kiemą. Dėdė Liudas eina patvarte ir vedasi senąją burę. Jos du maži aviniukai striksi prie šulinio. Jėzulis juos gali pasigauti, už ausyčių juos pačiupinėti ir už uodegytės patraukti. Jis viską gali, jei tik nori. Pas tetukę Onutę taip pat gali nueiti, į tą aukštą, seną kriausę įlipti, piktam žąsinui per snapą uždrožti, o ko jis griebia jam už nuogos blauzdelės? Tai gerai Jėzuliui...”

(Bus daugiau)



MOČIUTĖ PASAKOJA

A. Giedrius

II

Jau žinome, kad Gervyliai į Ameriką atvažiavo iš Lietuvos. Jų vaikai gimė Amerikoje. Tėvai ir senelė jiems pasakojo apie Lietuvą, bet jie ne viską dar žinojo.

— Mamute, — tarė vieną vakarą Rūtelė, — žadėjai mums papasakoti apie kažinkokią kalbą.

— Gerai, — atsakė senelė. — Pasiklausykite.

Vaikai susisėdo, o močiutė, vaikų senelė, sako:

— Tą kalbą, apie kurią norėjau jums papasakoti, daugiausiai teišgirstumėte kaime. O mes Lietuvoje gyvenome kaime, tai dabar ir apsakysiu. Pirmiausia jūsų pačių paklausiu. Kaip prakalba į žmogų katė:

Karytis tuojau pasiskubino atsakyti:

— Miau!

O patys mažieji, Rasutė su Daliuku, po kelis kartus miauksėjo tą "miau".

— Gerai, — sako močiutė. — O kaip loja šuo?

Vieni sakė:

— Au, au, au!

Kiti sakė:

— Am, am, am!

— Palaukite, — tarė močiutė. — Kai mažas vaikutis eina prie nepažįstamo šuns, tai mama jį sudraudžia: “Neik, Daliuk: šuo am įkas!”

— Aš neisiu prie tokio šuns, — pasisakė Daliukas.

— Ir aš neisiu, — jam pritarė Rasutė.

Senelė toliau klausė:

— O kaip bliauja avis?

Mažieji nežinojo, kas ta avis. Močiutė paaiškino:

— Avis — toks gyvulys. Ji ant savo kailio augina minkštą vilną.

— Žinau, — pasisakė Rūtelė. — Aš moku iš vilnionių siūlų megzti.

— Ir aš moku, — pasisakė Ramutė.

— Iš vilnų ir gražius audimus audžia, — pridėjo močiutė.

Dabar ji nuėjo į knygų spintą, atsinešė didelę knygą ir atvertė. Knygoje buvo visokių gyvulių ir paukščių spalvotų paveikslų.

— Dabar jūs žiūrėkit ir klausykitės, — tarė senelė. — O aš jums rodysiu Lietuvos kaimo gyvulius ir naminius paukščius ir sakysiu, kaip jie kalba.

Avelė bliauja: — Beee!

Ožkelė mekena: — Me-e-eee!

Karvė bliauja: — Mū!

Arklys žvengia: — Y hi-hi-hi-hi-hi!

Mažas kumeliukas irgi taip žvengia, tik labai plonu balsiuku.

Paršelis žvygia: — Kūvy! Kūvy!

Kiaulė kriuksi: — Kriu, kriu!

Kiaulė žvygia: — Kvy! Kvy!

Vištytis ciepsi: — Cieu, cieu!

Višta karkina: — Kaaar, kar, kar, kar, kar, kar!

Višta kadena: — Kad, kad, kad, kad, kadaaakšt!

Gaidys gieda: — Kakarykooo!

Ančiukai sako: — Vyt, vyt, vyt!

Antis švarkščia: Kvar, kvar! Arba: Švar, švar!

Antis šaukia: — Vaaat, vat, vat, vat!

Žasiukai sako: Tiu liu, liu, liu!

Žasis gadena: Ga, ga, ga, ga, ga!

Žasis girksi: — Gyrkt, gyrkt!

Kalakutas sako: — Blu, blu, blu, blu!

Karvelis burkuoja: — Burkū, burkū!

O kartais, rodos, sako: — Agurkų, agurkų!

Žvirblis čirškia: — Čir, čir, čir!

Į Lietuvos ūkininko sodybą atlekia ir varnų. O varna kvarkia: — Kvaaar! Kvaaar!

Laukuose yra kurapkų. O kurapka sako: — Čirvikšt, čirvikšt!

Drėgnose vietose yra pempių. O pempė sako: — Gyvis! Gyvis!

Vasaros pradžioje sutemus pievose griežia griežlė: — Griež, griež, grie!...

Daug yra ir giesmininkų paukštelių. Jie gražiai pagieda, o ypač lakštingala. Jos giesmelė gražiausia.

Ką močiutė daugiau papasakojo, sužinosim kitą kartą.

(Bus daugiau)

PASAKA BE GALO

— Skrido margas genelis aplinkui trobelę. Ar reikia margo genelio pasakos?

— Reikia.

— Tu sakai — reikia, ir aš sakau, kad reikia. Ar tau reikia margo genelio pasakos?

— Nereikia.

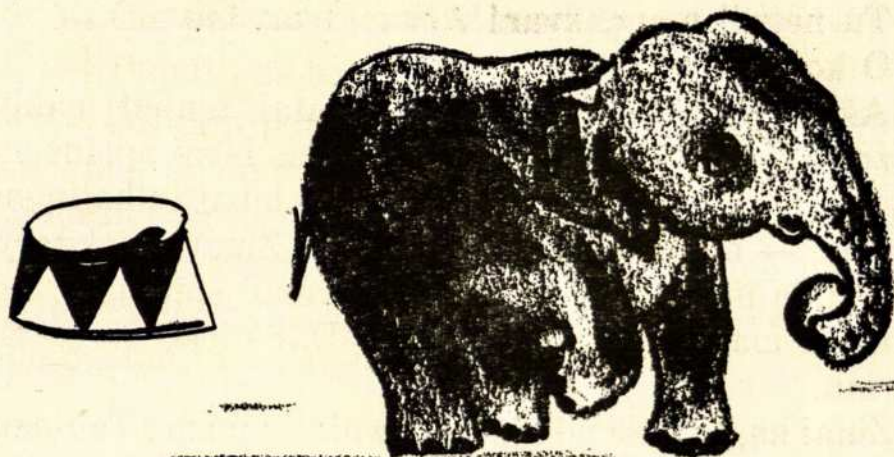
— Tu sakai — nereikia, ir aš sakau, kad nereikia. Ar tau reikia margo genelio pasakos?

— Aš žinau.

— Tu sakai — žinai, ir aš sakau, kad žinai. Ar tau reikia margo genelio pasakos?

— Čia pasaka be galo.

— Tu sakai — pasaka be galo, ir aš sakau, kad pasaka be galo. Ar tau reikia margo genelio pasakos? Ir t.t.



PUPUTIS CIRKE

Linutė ir D. Lipčiūtė

— Ei, bum-bum! — sucypė mažas balselis.

— Ką sakai?... neprigirdžiu, — paklausė storulis.

— Kodėl tu nedrebi? — nustebo peliukas. — Tu nesupranti reikalo — tu turi cypti.

Milžiniškas pilkas dramblys iš aukšto pažvelgė į mažytį peliuką.

— O kodėl aš turiu cypti?

— Nes man kas tai pasakojo, kad drambliai bijo pelių. Aš pelė, tu dramblys — supranti?

— Bėk šalin. Neturiu laiko su tavim kalbėti, — pasakė dramblys ir nusižiovavo.

Puputis pasistiebė ant savo užpakalinių kojų ir sugniaužė kumštukus.

— Na, palauk. Užlipsiu ant tavo ilgos nosies, tada žinosi...

— Geriau neliesk mano šnipo, — nusigando dramblys.

— Galiu tave už mylios nupūsti. Bus blogiau už uraganą!

Puputis pritūpė prie žemės ir pažiūrėjo į dramblių:

— Tai drąsuolis!

— Tie maži gyvulėliai tikrai nervus gadina. Ne ten koją padedi ir žiūrėk — jau nebėra.

— Tu negali manęs liesti!

— O kodėl?

— Aš dabar dirbu šiame cirke. Matai, truputį paklydau grįždamas iš stovyklos. Cirko vedėjas labai apsidžiaugė, kad pas jį laikinai apsistoju. Aš esu labai reikalingas.

— Aha, — nusižiovavo dramblys. — Žinau, juokdarys tave ištraukia iš rankovės... He, he... Labai įspūdinga. Bet sakyk, ar tu manęs tikrai nemėgsti? Dar nieko blogo tau nepadariau.

— Žinai ką, tu nesi nė kiek geresnis už mane. Tau daugiau moka, nes tu didesnis. Užtat tu gavai tą gražią palapinę. Ir dar tau tenka dažnai pasirodyti, tik dėl to, kad esi didelis. Atrodo, kad visas orkestras tik tau groja!

Dramblys dešine akim pažiūrėjo į peliuką:

— Koks tavo vardas?

— Puputis.

— Iki pasimatymo, Puputi. Tikiuos, kad negreito... — Dramblys giliai įkvėpė oro ir nupūtė peliuką toli pro cirko vartus.

— Kiti gyvuliai nežino, kokie drambliai jautrūs. Net stora oda čia nieko nepadeda, — dūsavo jis.

Anksti ryte, kai dramblys prausėsi, Puputis švyst, prabėgo pro jo kojas. Didelis geltonas katinas jį vijosi. Katino ūsai beveik siekė jo drebančią uodegytę. Žaibo greitumu dramblys prisiurbė šnipą vandens ir paleido tiesiai į katino pusę. Visas apipurkštas šalto, šlapio vandens, katinas nudūmė į kampą šluostytis.

— Kaip laikais, Puputi?

— Gerai, ačiū. Tik labai kvailai jaučiuos — tu vistiek toks didelis, o aš toks mažas...

Trims savaitėms praslinkus, vieną naktį dramblys pašoko iš miego. Palapinė buvo pilna dūmų. Visur degė. Garsiai trimituodamas, jis šaukėsi pagalbos, bandydamas pasiekti šviežią orą. Staiga jis išgirdo ploną balselį.

— Būk ramus. Aš turiu puikų planą.

— Puputi, kur gi tu esi?

— Čia pat tavo kairėje ausyje.

— Puputi, aš baisiai bijau!

— Aš taip pat bijau, bet klausyk manęs. Nueik tris žingsnius pirmyn. Ten yra vandens. Pripildyk šnipą ir apipuršk šitą kampą po kaire... Puiku!... Dar kartą!

Pupučio dėka, dramblys tikrai užgesino ugnį. Cirko prižiūrėtojai nuplėšė nudegintą palapinės kampą ir užgesino paskutinius žarijas.

— Ot, dabar būsi tikras drąsuolis!

— Puputi, tu galėjai pabėgti. Tu mane išgelbėjai.

Puputis užlipo ant dramblio galvos ir nubėgo iki pat šnipo galiuko.

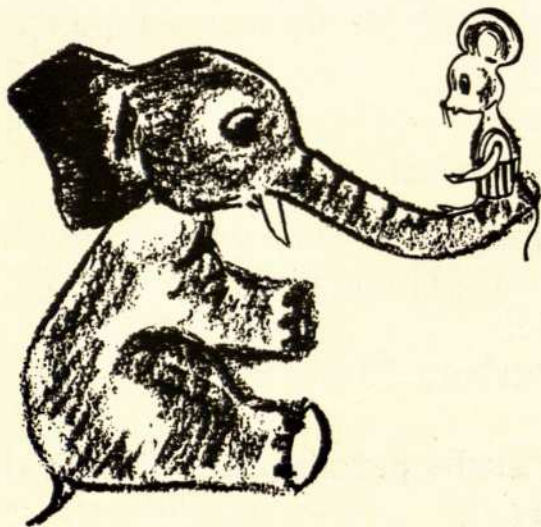
— Atsimeni tą katiną? Tada tu mane išgelbėjai. Norėjau kaip nors padėkoti.

Tuo tarpu atskubėjo cirko vedėjas su savo padėjėjais.

— Žiūrėkit, Puputis tupi ant dramblio nosies! Koks puikus numeris šio vakaro programai.

— Tikrai! Nematyta, neregėta porelė. Visiems labai patiks!

Vakare, kai visi žmonės susirinko, orkestras užtraukė linksmą maršą. Puputis ir dramblys iškilmingai įžygiavo ir nusilenkė. Minia plojo ir plojo, o du draugai mirktelėjo viens kitam ir šyptelėjo:



— Puiku, kad jiems patinka, bet dar geriau, kad mes dabar esame DRAUGAI!



SIMTAS MĖSLIŲ BE VIENOS

Ne krūmas, bet su lapais, ne marškiniai, bet susiūta, ne
žmogus, bet šneka.

Aklas karvelis visą pasaulį išlaksto.

Raudonas šuniukas po slenkščiu guli.

Mano tėvas turi lygų lauką, tame lauke ažuolas, tame ažuole
dvylika šakų, ant kiekvienos šakos keturios šakelės.

Daili daili bačkelė be jokio lankelio.

Kad atsikeltų — dangų paremtų, kad prašnekėtų — daug
pasakytų, kad rankas turėtų — vagį pagautų.

Šimtas lapų, šimtas puslapių, pats ant vienos kojos.

Aukso lenta praskilo, visas svietas sukilo.

Šepetys repetys aukštą pilį pastatys.

Be rankų be rankelių, be kirvio be kirvelio — namelius pa-
stato.

Eina, eina — niekur nenuėina, muša, muša — nieko neuž-
muša, rodo, rodo — ir vis į save.

Už pupą mažesnis, už šunį piktesnis.

Žalia žolė, bet ne žolė, su uodega, bet ne pelė.

Ant kojytės kepurytė.

Iš kaulelio šmakšt, į burnelę brakšt. (Mįslių atsakymai psl. 31)



Ištarkit greitai

Geri vyrai geroj girioj gerą girą gėrė ir visi gerdami gyrė.

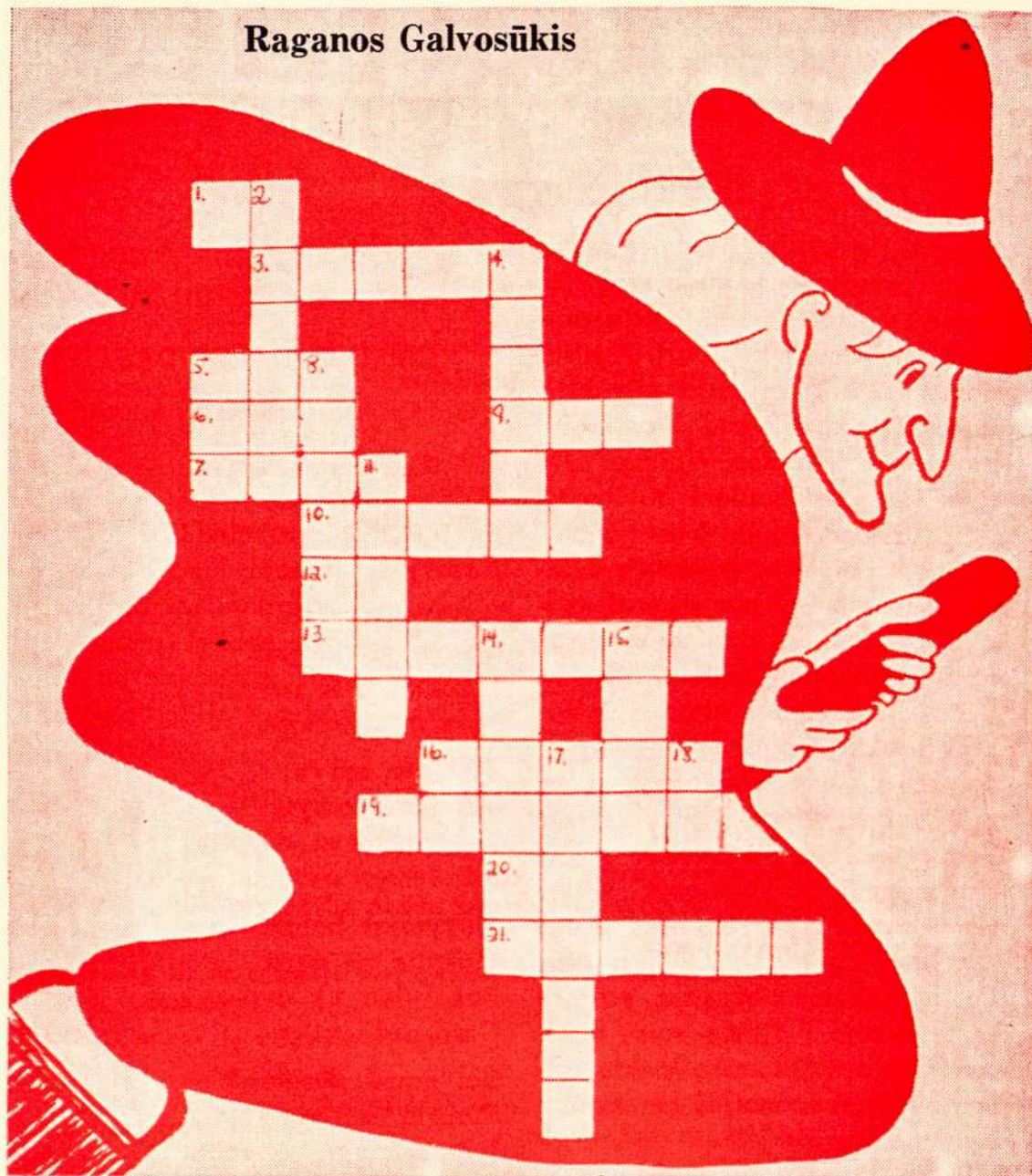
Prūdas, tame prūde bliūdas, tame bliūde pluta pliūduruoja.

Šešios žąsys su šešiais žąsyčiais.

Barė Barbė Barborą, kam Barbora išbėrė Barbės baravy-
kus.

Penki pipirai buvo pakely. Pakelis perplyšo, penki pipirai
išbiro. Kur penki pipirai?

Raganos Galvosūkis



Skersai:

1. Klausimo žodelis.
3. Oficialus dokumentas.
5. Vardininkas ...
6. Ne šita.
7. Ne mažai.
9. Ne ten.
10. Senelis yra ...
12. Žiūrėkit į nr. 1.
13. Šviečia ir šildo dieną.
16. Išdykauči.
19. Dievas ... žemę.

20. Žodelis, išreiškias baimę ar nustebimą.
21. Iškilmingas posėdis.

Žemyn:

2. Pikta burtininkė.
4. Šlama.
5. Nes.
8. Ne šlapias.
11. Doras.
14. Žvėrių karalius.
15. Tėvelis.
16. Skaičius.
17. Teta ... į svečius.

(Atsakymai psl. 31)

MŪSŲ KŪRYBA

KELIONĖ Į QUEBEC

Vėlai penktadienį vakare mūsų šeima išvažiavo į Union stotį. Ilipome į gražų traukinį ir pasisamdėm miegamąjį kambarį. Atsibudome septintą valandą, nes durininkas pasakė, kad Montrealis jau netoli. Išlipome Windsor stotyje. Čia pasisamdėm automobilį ir važiavome į šv. Juozapo oratoriją pasimelsti. Apžiūrėję naują, dar statomą katedrą, važiavome apžiūrėti pačio miesto. Mums ypatingai patiko Notre Dame katedra su didžiuliu altoriumi. Vėliau traukinys mus nuvežė į Quebec miestą. Išsinuomavome automobilį ir nuvykome į St. Anne de Beaupre. Gavę nakvynę, šiltai apsirengėm ir nuėjome į šv. Onos bažnyčią. Ten taip pat pamatėme "cycloramą". Kitą rytą vėl aplankėme bažnyčią, po pietų nuvykom į didelę salą, vadinamą Isle d'Orleans. Paskui grįžome į Quebec stotį iš kur traukinys mus nuvežė į Cape de la Madeleine. Aplankėme bažnyčią ir pernaktvojome pas pažįstamus. Ryte išklausėm šv. Mišių toje pačioje bažnyčioje, nes buvo sekmadienis. Buvo įdomu pamatyti dar vieną šventovę. Nauja bazilika padarė didelį įspūdį. Grįžę į Montrealį, dar kartą apžiūrėjome įdomias vietas, o sekančią dieną atsidūrėme Toronte, kur mūsų laukė pamokos, o tėvelių darbas.

Aldona Aušrotaitė



TINGINĖLIO SKUNDAS

(Gaida: "Pas močiutę augau")

Pas močiutę augau,
Valios neturėjau,
Kas dienele iš rytelio
Į mokykląėjau.

Į mokykląėjau,
Skaičiuoti turėjau,
Ir diktantą tą rašyti,
Nors ir nenorėjau.

Diktantą rašyti,
Klaidas ištaisyti,
O ištaisius tą diktantą,
Vėl reikės skaityti.

Mokytojas baras,
Mokytis vis varo,
Rašo vien tik dvejetukus
Gaili penketuko.

Kai namo pareinu,
Klausia kas užduota,
Ir prie knygų vėl sodina,
Kartais net su šluota.

Vargas mokiniukui,
Nieks jo nesigaili,
Anei tėtis, anei mama,
Mokytoja daili.

Atostogų laukiu,
Laukiu nesulaukiu,
Ir dienele iš dieneles,
Į mokyklątraukiu.

Algis Regis

K. Donelaičio mokykla

NUOŠIRDI PADĖKA

Mielos A.L.R.K. Moterų Sąjungos narės,

Tikrai įvertiname Jūsų auką "Eglutei" paremti. Džiaugiamės, kad rūpinatės šio laikraščio reikalais ir dėkojame už linkėjimus.

Su pagarba,

"Eglutės" redakcija ir administracija

ATSIŪSTA PAMINĖTI

DAIGELIAI. Čikagos Aukšt. Lituanistikos Mokyklos 1964-65 moksleivių metraštis ir mokyklos 15 metų veiklos apžvalga. Moksleivių rašinėliai būtų įkandami paskaityti ir vyresniesiems "Eg-

lutės" skaitytojams, todėl patariame prie knygos kaip nors priėti ir ten vieną vakarą pasmaguriuoti. Tas patarimas ypač taikomas "Eglutės" skaitytojams Čikagoje.

LINKSMIAU

Traukinyje senyvas vyras pamato vaiką, nešanti didoką punda laikraščių:

— Ar tie laikraščiai tavęs nevargina, vaikelį?

Oi ne, aš jų visai neskaitau.

▲ ▲ ▲

Vienas ponas sutinka užėigos durininką:

— Jei ateis vienas ponas ir paklaus, ar aš namie, pasakyk, kad išėjau.

— Labai gerai, pone. Bet ką jam sakyti, jeigu jis neateis?

Vienas vyras užeina į valgyklą:

— Prašau man duoti makaronų sriubos, — prašo padavėjo.

— Jau nebėra!

— Tai duokit mėsos su bulvėmis.

— Jau nebėra!

— Na, pagaliau duokit šaltos vištienos.

— Jau nebėra!

— Jeigu šitaip, tai paduokit man palatą!

Padavėjas žvilgterėjo į kabyklą ir ramiai atsakė:

— Jau nebėra!

Mišlių atsakymai (psl. 28): knyga, laiškas, liežuvis, metai, kiaušinis, kelias, kopūstas, saulė, grėblis, paukštis, laikrodys, pipiras, bulvė, grybas, riešutas.

Raganos Galvosūkių atsakymai: (psl. 29): Skersai: 1. ar, 3. aktas, 5. kas, 6. ana, 7. daug, 9. čia, 10. senas, 12. ar, 13. saulutė, 16. dūkti, 19. sutvėrė, 20. ai, 21. seimas. Žemyn: 2. ragana, 4. siaučia, 5. kad, 8. sausas, 11. geras, 14. liūtas, 15. tėtė, 16. du, 17. kviečia.

ALP 1785

Larch.

SPALIO

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. Remigijus / Mantas, Alka
2. Angelai Sargai, Modestas / Girdutis, Pavandė
3. Teresė Kūdikelio Jėzaus / Milgintas, Alanta
4. Pranciškus iš Asyžiaus, Domina / Mastautas, Eivydė
5. Placidas, Gala / Palemonas, Gilda
6. Brunonas, Epifanija / Budiwydas, Vyta
7. **MARIJA ROŽINIO KARALIENĖ**
Sergijus, Justina / Butrimas, Eivenė
8. Brigita, Nestoras / Daugas, Gaiva
9. Dionyzas, Publija / Dauknitas, Eglė
10. Pranciškus Borgia / Gilvydas, Jaunė
11. **MARIJOS MOTINYSTĖ**
Eufridas, Pacida / Rindaugas, Daugvydė
12. Amelijus, Relinda / Gantas, Deimena
13. Eduardas, Geraldas / Mintas, Žemyna
14. Kalistas, Fortunata / Lygandas, Gendrė
15. Teresė iš Avilos, Leonardas / Gailiminas, Rugilė
16. Jadvyga, Aurelija / Gudigirdas, Dova
17. Margarita Marija Alacoque / Kintautas, Gytė
18. Lukas / Jodotas, Jaugilė
19. Petras iš Alkantaros, Kleopatra / Sangėla, Kantra
20. Jonas Kantietis, Adelina / Minimantas, Lėta
21. Hilarijonas, Uršulė / Rikantas, Gilanda
22. Verekundas, Alodija / Sudimantas, Minė
23. Alucijus, Domitas / Sidaugas, Ramutė
24. Rapolas Arkangelas, Gilbertas / Valmantas, Gluoda
25. Krizantas, Darija / Švitrigaila, Skalva
26. Evaristas, Alanas / Liubartas, Mingintė
27. Gaudijozas, Kristeta / Vytautas, Tautmilė
28. Simonas ir Judas Tadas / Gaudrimas, Agila
29. Narcizas, Elfreda / Barutis, Tolvydė
30. Darata, Artemas / Minvainas, Miklausa
31. **KRISTUS KARALIUS**
Arnulfas, Bega / Mastvilas, Tanvilė

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!

91 189328